

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 162. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726068549920/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

Alt kan endnu blive godt. Maaskee kan det endnu forundes mig at være et Redskab til din Oprøisning, som jeg har været det til din Ulykke.

Med bange Stemme sagde Claudine: Veed du slet intet om din Ven Lusard?

Hvorledes? svarede han: Du veed ikke . . .

Claudine afbrød ham og lagde Haanden paa hans Mund: O ti! tal ikke Ordet ud! Tusinde Gange har jeg sagt mig det, men gyser dog for at høre det.

– Hvad mener du?

Med neppe hørilig Stemme og bortvendt Ansigt hviskede hun: At han er død.

– Død! Nei ingeniunde! Veed du ikke, at han for et halvt Aars Tid siden er bosat her i Danmark? I Jylland, paa sin Onkels Gods, som han har arvet?

Claudine stirrede paa ham uden at svare.

Ferdinand vedblev: Erindrer du ikke, at han ofte talede om sin Onkel, den emigrerede *Duc de Montalbert*? Denne stive Aristocrat, hvis Vrede bedrøvede hans Brodersøn saa meget, lod sin Forbittrelse døe med Republikken, mødte sin Neveu i Paris, forligte sig med ham og indsatte ham til sin Arving, hvorpaa han var saa god at reise til det Fædreland, hvorfra man ikke kan emigrere.

Har Lusard i alle disse Aar aldrig skrevet til dig? spurgte Claudine frygtsom.

– Kun et Par Gange. I Krigens Tummel faaer man ikke syndertlig Ro eller Leilighed til at skrive Breve, men dog har han, netop som han reiste fra Paris for at begive sig til sin nye Eiendom, sendt mig nogle Linier med en Landsmand, som reiste til Genf. Jeg reiser til ham og haaber at bringe dig ham tilbage med større Glæde, end da jeg bragte dig ham paa Broen ved Fiskerleiet. Erindrer du den Dag?

– O Ferdinand! du ængster mig!

– Hvorledes? Elsker du ham ikke mere?

– O kan du spørge! Men ak! jeg ved ikke selv . . . Den rige, fornemme Montalbert forekommer mig saa fremmed. Det er ikke den unge Lusard med det elskende, melancholske Udtryk, ham som gik en uvis Skjæbne imøde. Han har glemt mig!

– Hverti siger, han har glemt dig? Han er, ligesom jeg, ført bag Lyset af falske Efterretninger, han troer at du er troløs.